

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Marií Trnkovou v právní věci žalobce **M.G.**, zastoupený Mgr. Pavolem Khelem, spolupracující advokát, se sídlem Praha 3, Koněvova 31/27, adresa pro doručování AK Čechovský & Václavek, s. r. o., se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti žalované **Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 2. 6. 2016, č. j. CPR-9346-2/ČJ-2016-930310-V234, **t a k t o :**

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žalovanému se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

(1) Žalobou doručenou dne 10. 6. 2016 Krajskému soudu v Českých Budějovicích se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 6. 2016, č. j. CPR-9346-2/ČJ-2016-930310-V234, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie ČR, odbor cizinecké policie Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 24. 2. 2016,

č. j. KRPC-27119-18/ČJ-2016-020025, kterým bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění na dobu 6 měsíců. Současně byla žalobci stanovena doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.

(2) Žalobce v úvodu žaloby uvedl závěry nalézacího správního orgánu a žalovaného správního orgánu a námitky, které žalobce již přednesl v odvolacím řízení před žalovaným správním orgánem. Správní orgán prvního stupně shledal za důvod pro uložení správního vyhoštění skutečnost, že žalobce pracoval na území ČR bez řádného povolení. K tomu žalobce sdělil, že se správním orgánům nepodařilo prokázat výkon nelegální práce. Žalobce zdůraznil, že nebyl přistižen při výkonu práce a prokázáno bylo pouze, že se na daném místě zdržoval po dobu jedné hodiny. Na hodnocení žalovaného, že minimálně v den provedení pobytové kontroly žalobce vykonával pomocné práce, což v odvolání nerozpíral, žalobce odkázal v žalobě na své odvolání, kde explicitně odmítl tvrzení správního orgánu o výkonu nelegální práce. Žalovaný se podle názoru žalobce s odvolací námitkou vůbec nevypořádal.

(3) Žalobce dále namítal, že sdělení správního orgánu, v němž předjímal nesplnění zákonné sedmidenní lhůty pro vydání rozhodnutí, nakonec dodrženo nebylo, neboť dne 24. 2. 2016 se žalobce dostavil před správní orgán prvního stupně ovšem v domnění, že bude proveden doplňující výslech, přitom bylo vyhlášeno rozhodnutí. Žalobce považuje odůvodnění napadeného rozhodnutí za vnitřně rozporné, konkrétně sdělení správního orgánu I. stupně ohledně nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí. „V rámci zahájeného správního řízení byl účastník řízení poučen o skutečnosti, že napadené rozhodnutí nebude vydáno do 7 dnů od zahájení správního řízení, což ale neznamená, že rozhodnutí nemůže být vydáno dříve.“ Takové odůvodnění považuje žalobce za logický nesmysl.

(4) Žalobce považuje za chybné, že nebyl předem vyzván k seznámení se s podklady pro rozhodnutí. Napadené rozhodnutí pro něj představuje nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života.

(5) Žalobce již v odvolacím řízení namítal, že byl necitlivě dotlačen do pozice výslechu bez tlumočnicka. Žalobce sice nepopírá, že do jisté míry je schopen hovořit českým jazykem, avšak pokud správní orgán zahájil řízení z moci úřední, byl povinen sjednat k úkonům ve správním řízení tlumočnicka. Vzhledem k postupu správního orgánu si žalobce nestihl sjednat zástupce, avšak nepopírá, že byl správním orgánem vyrozuměn o možnosti jeho sjednání. Žalobce však nepovažoval za nutné tak činit do dne 24. 2. 2016, jelikož v souladu s principem legitimního očekávání předpokládal, že řízení nebude téhož dne ukončeno, což avizoval správní orgán ve svém sdělení.

(6) Žalobce v žalobě poznamenal, že řízení o správním vyhoštění je řízením zahájeným z moci úřední, a proto je jeho primární povinností prokázat, že jsou dány důvody pro vedení řízení a vydání rozhodnutí. Je tedy povinností správního orgánu prokázat, že se žalobce tvrzeného porušení zákonem stanovených povinností dopustil.

(7) Žalobce se domnívá, že závěry žalovaného v napadeném rozhodnutí jsou nezákonné a nepřezkoumatelné, v rozporu s § 2, § 3, § 4 a § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Na základě shora uvedených důvodů žalobce navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí, vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení a přiznání náhrady nákladů řízení žalobci.

II. Stručné shrnutí vyjádření žalovaného správního orgánu

(8) Žalovaný neshledal ve svém postupu pochybení, a proto navrhuje zamítnutí žaloby. Dále uvedl, že z důvodu naprosto totožných argumentů obsažených v žalobě s argumenty již zodpovězenými v rámci odvolacího řízení odkazuje na rozhodnutí č. j. KRPC-27119-18/ČJ-2016-020025 ze dne 24. 2. 2016 a na rozhodnutí č. j. CPR-9346-2/ČJ-2016-930310-V234 ze dne 2. 6. 2016.

III. Obsah správních spisů

(9) Ze správního spisu, který si soud vyžádal, vyplynuly následující rozhodné skutečnosti:

(10) Žalobce byl dne 19. 2. 2016 zajištěn Policií ČR Krajským ředitelstvím policie Jihočeského kraje, odborem cizinecké policie, o čemž svědčí úřední záznamy ze dne 19. 2. 2016, č. j. KRPC-27119-2/ČJ-2016-020025 a č. j. KRPC-27119-3/ČJ-2016-020025. Zajištění podle § 27 odst. 1 písm. a) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Policii ČR“), předcházela pobytová kontrola na probíhající rekonstrukci prodejny BILLA v Jindřichově Hradci, sídlišti Vajgar 730. Při provádění pobytové kontroly žalobce předložil hlídce platný cestovní doklad Ukrajiny č. X, v němž bylo vlepeno povolení k dlouhodobému pobytu č. X s dobou platnosti od 17. 12. 2015 do 10. 4. 2016 s účelem pobytu Výkonný manažer – účast v právnické osobě. Žalobce však byl v době kontroly oblečen v pracovním oděvu a prováděl pomocné práce při instalaci kabelových rozvodů. Téhož dne Policie ČR zaslala na Úřad práce České republiky, pobočku v Českých Budějovicích žádost o sdělení, zda má cizinec vydané platné povolení k zaměstnání nebo zda byl nahlášen jako cizinec, u kterého se pracovní povolení nevyžaduje. Úřad práce na to sdělil, že žalobci nebylo uděleno místně příslušnou pobočkou Úřadu práce ČR povolení k zaměstnání. Dle výpisu z živnostenského rejstříku žalobce ukončil činnost v režimu živnostenského zákona.

(11) Dne 19. 2. 2016 bylo pod č. j. KRPC-27119-8/ČJ-2016-020025 zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění z území členských států Evropské unie. Součástí spisu je protokol o vyjádření účastníka správního řízení č. j. KRPC-27119-10/ČJ-2016-020025 ze dne 19. 2. 2016. Ministerstvo vnitra ČR poskytlo dne 22. 2. 2016 závazné stanovisko, v němž uvedlo, že vycestování žalobce je možné. Správní orgán I. stupně sepsal dne 24. 2. 2016 protokol o vyjádření účastníka správního řízení č. j. KRPC-27119-17/ČJ-2016-020025. Dne 24. 2. 2016 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí správního orgánu č. j. KRPC-27119-18/ČJ-2016-020025, jímž bylo uloženo správní vyhoštění na dobu 6 měsíců a dále rozhodnutí č. j. KRPC-27119-19/ČJ-2016-020025, kterým byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou 1.000 Kč. Proti rozhodnutí o správním vyhoštění podal žalobce dne 29. 2. 2016 odvolání. Dne 8. 3. 2016 žalobce podal odvolání i proti rozhodnutí o uložení povinnosti náhrady nákladů správního řízení. Odvolání žalobce proti rozhodnutí o správním vyhoštění bylo dne 15. 3. 2016 doplněno.

(12) Žalovaný dne 2. 6. 2016 vydal rozhodnutí č. j. CPR-9346-2/ČJ-2016-930310-V234, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno prvostupňové rozhodnutí správního orgánu o správním vyhoštění. Téhož dne žalovaný vydal rozhodnutí č. j. CPR-9346-3/ČJ-2016-930310-V234, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí, jímž byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady správního řízení.

IV. Právní názor soudu

(13) Krajský soud v Českých Budějovicích přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v mezích daných žalobními body a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

(14) Soud poukazuje na § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, podle kterého vydá policie rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.

(15) Dle § 89 věty první zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) může být cizinec přijat do zaměstnání a zaměstnáván jen tehdy, má-li platné povolení k zaměstnání a platné povolení k pobytu na území České republiky nebo je-li držitelem zelené karty nebo modré karty, pokud tento zákon nestanoví jinak.

(16) Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění dle § 119 a § 120 je povinna si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179); to neplatí, rozhoduje-li policie o správním vyhoštění při vycestování cizince na hraničním přechodu a cizinec výslovně uvede, že jeho vycestování je možné. Podle odstavce 2 vzniknou-li důvody znemožňující vycestování cizince po dni nabytí právní moci rozhodnutí o vyhoštění, policie vydá nové rozhodnutí ve věci podle zvláštního právního předpisu po vyžádání závazného stanoviska ministerstva podle odstavce 1. Dle odstavce 3 ministerstvo vydá závazné stanovisko bezodkladně. Důvody znemožňující vycestování jsou taxativně vyjmenovány v § 179 odst. 2 tak, že za závažnou újmu podle zákona o pobytu cizinců se považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti, z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Ustanovení § 2 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) stanoví správnímu orgánu povinnost postupovat v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu. Dále ukládá povinnost uplatňovat pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla

svěřena. Dále ukládá povinnost šetřit práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká (dále jen „dotčené osoby“) a může zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu, a dbát, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Ustanovení § 3 požaduje po správním orgánu postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Podle § 50 odst. 1 téhož zákona podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé. Podle odst. 2 věty třetí správního řádu nestanoví-li zvláštní zákon jinak, jsou účastníci povinni při opatřování podkladů pro vydání rozhodnutí poskytovat správnímu orgánu veškerou potřebnou součinnost.

(17) Soud zastává názor, že veškeré zmíněné podmínky správního řízení byly dodrženy, což odůvodňuje v následujících bodech.

(18) Soud se nejprve zabýval námitkou žalobce, že správní orgán dostatečně neprokázal, že žalobce pracoval na rekonstrukci OD BILLA. Soud dospěl k závěru, že zjištění žalovaného a prvostupňového správního orgánu založená ve správním spise jsou dostačující k prokázání, že žalobce skutečně vykonával pracovní činnost. Soud dále vychází z vyjádření žalobce poskytnutého odboru cizinecké policie dne 19. 2. 2016. Do protokolu žalobce totiž přiznal, že nedisponuje platným pracovním povolením a je si vědom, že bez něj nesmí v České republice pracovat. Žalobce do protokolu dále uvedl, že na rekonstrukci obchodního domu BILLA, kde byl zastižen při pobytové kontrole, pracoval teprve ode dne kontroly (19. 2. 2016) od 8:00 hodin, čili necelou hodinu, jelikož čas provedení pobytové kontroly je ve spisovém materiálu zaznamenán v 8:45 hodin. Soud dále vycházel z úředního záznamu č. j. KRPC-27119-3/ČJ-2016-020025, v němž je uvedeno, že v době kontroly byl žalobce oblečen v pracovním oděvu a prováděl pomocné práce při instalaci kabelových rozvodů, konkrétně protahoval kabely v přízemních prostorách prodejny BILLA do prostorů technického zázemí umístěných pod střechou prodejny. Soud nepochybuje o pravdivosti důkazů předložených správními orgány.

(19) V doplněném odvolání ze dne 15. 3. 2016 žalobce již rozporoval své vyjádření poskytnuté do protokolu ze dne 19. 2. 2016. Žalobce v odvolání popřel výkon pracovní činnosti v době a na místě prováděné pobytové kontroly a sdělil, že pouze zjišťoval případné podmínky spolupráce. Na podporu svého tvrzení poznamenal, že se v místě prováděných stavebních prací na prostorách prodejny BILLA nacházel pouhou hodinu. Soud má za to, že pokud by pobytová kontrola neproběhla či se konala v pozdějších hodinách, nepochybně by žalobce i nadále pracoval. Ačkoli žalobce uvedl, že předložené důkazy jsou nedostačující a neprokazují pracovní nasazení žalobce, soud považuje skutkový stav za správně zjištěný a důkazní břemeno správního orgánu považuje za unesené. Soud nemá pochyb o spáchání protiprávního jednání žalobce ve smyslu § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Žalobcem popřené vyjádření v protokolu považuje soud za účelové. Žalobce uvedl, že nejrychlejším důvodem poskytnutí odpovědí zaznamenaných do protokolu bylo, co nejrychlejší propuštění. Takové tvrzení soud hodnotí jako zcela irrelevantní a nelze k němu přihlížet, neboť žalobce byl srozuměn s následky vedeného správního řízení. Žalobce byl před sepsáním protokolu poučen o svých právech a povinnostech a v souladu s § 4 odst. 2 správního řádu, dále byl poučen, že veškeré důkazy a skutečnosti, které mohou mít vliv na

rozhodnutí, může žalobce uplatnit do vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Teprve v odvolacím řízení však žalobce sdělil shora zmiňované skutečnosti, které však mohly být nepochybně sděleny již před orgánem I. stupně, a proto k nim nebylo přihlédnuto. Jelikož žalobce sdělil, že jeho pobyt na území České republiky je čistě z důvodů ekonomických, lze mít důvodně za to, že žalobce pracoval a měl v úmyslu i nadále pracovat bez platného pracovního povolení, kterým prokazatelně nedisponoval.

(20) Námitku žalobce, že se žalovaný nevyrovnal s jeho odvolací námitkou, že na místě kontroly nepracoval, soud hodnotil jako nedůvodnou. Žalovaný v napadeném rozhodnutí neargumentoval tím, že žalobce nerozporoval zmíněnou skutečnost ale, že neprokázal opak toho, že na místě skutečně nepracoval, ale pouze zjišťoval podmínky spolupráce. Soud nemá o naplnění skutkové podstaty protiprávního jednání žalobce žádné pochybnosti.

(21) Žalobce dále poukázal na vnitřní rozpornost odůvodnění napadeného rozhodnutí, konkrétně se jedná o větu: „*V rámci zahájeného správního řízení byl účastník řízení poučen o skutečnosti, že napadené rozhodnutí nebude vydáno do 7 dnů od zahájení správního řízení, což ale neznamená, že rozhodnutí nemůže být vydáno dříve.*“ Soud tuto formulaci sice nepovažuje za příliš zdařilou, v kontextu uvedeného je však zřejmé zkratkovité vysvětlení žalovaného, který v souvislosti s konkrétní odvolací námitkou týkající se vydání rozhodnutí před správním orgánem, žalobci sděloval, že takový postup není rozporný se zákonem (jak uvedl, že to neznamená, že rozhodnutí nemůže být vydáno dříve), neboť zákon ve svém ustanovení § 169 odst. 4 stanoví právě lhůtu 7 dnů, a správní orgán signalizoval její možné překročení. Tento postup není nezákonný, neboť správní orgán vydal rozhodnutí po uskutečněním ústním jednání, kdy žalobci umožnil jednak se k věci vyjádřit a seznámit se s podklady pro rozhodnutí, navíc to odpovídá ustanovení § 71 odst. 1 správního řádu, podle kterého je správní orgán povinen vydat rozhodnutí bez zbytečného odkladu. To zcela koresponduje se základními zásadami správního řízení. Jinými slovy řečeno, i přes skutečnost, že správní orgán I. stupně žalobci signalizoval, že překročí při vydání rozhodnutí lhůtu 7 dnů, jestliže shromáždil veškeré podklady pro vydání rozhodnutí (i závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR, že vycestování žalobce je možné) a sám žalobce se k věci vyjádřil a nenavrhoval doplnění dokazování, bylo by protismyslné, aby s rozhodnutím vyčkával a překročil lhůtu stanovenou zákonem.

(22) Lze proto uzavřít, že správní orgán I. stupně sice informoval žalobce ve smyslu § 169 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, že nebude rozhodnutí vydáno ve lhůtě 7 dnů od zahájení řízení, tato formulace však měla preventivní charakter pro případ, že správní orgán nebude schopen rozhodnutí ve lhůtě 7 dnů vydat. Tento způsob je standardně užíván správními orgány ve správním řízení o správním vyhoštění, čímž se obezřetně předchází situaci, kdy rozhodnutí nebude vydáno v sedmidenní lhůtě a účastník řízení by nebyl o takovém stavu vyrozuměn.

(23) Soud souhlasí s názorem žalovaného, že za předpokladu, kdy má správní orgán nashromážděny veškeré podklady pro vydání rozhodnutí, může jej vydat. Žalovaný byl s veškerým podkladovým materiálem seznámen, proto mu nebyla nikterak zkrácena jeho práva. Seznámení se s podklady žalobce stvrdil svým podpisem na protokolu o vyjádření účastníka řízení KRPC-27119-17/ČJ-2016-020025 ze dne 24. 2. 2016. Žalobce byl správním orgánem řádně a opakovaně poučen o svých právech a povinnostech, v protokolu o vyjádření účastníka č. j. KRPC-27119-10/ČJ-2015-020025 ze dne 19. 2. 2016 byl mimo jiné poučen o svém právu nahlížet do spisu, činit si výpisy a požadovat, aby správní orgán pořídil kopie

spisu nebo jeho části, stejně tomu bylo v protokolu ze dne 24. 2. 2016. V protokolu ze dne 24. 2. 2016 svým podpisem kromě poučení o právech a povinnostech dále stvrdil, že se seznámil s podklady pro rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu a dále uvedl: „*Prohlašuji, že mi bylo dne 24. 2. 2016 umožněno nahlédnout do spisového materiálu, seznámit se s dosavadními podklady pro vydání rozhodnutí, a to i se způsobem jejich získání a byla mi dána možnost se k nim vyjádřit.*“ Žalobce byl tudíž bez jakýchkoli pochybností seznámen s veškerými podklady pro rozhodnutí, bylo mu umožněno se k nim vyjádřit a nic proto nebránilo vydání rozhodnutí. Tvzení, že žalobce předpokládal, že dne 24. 2. 2016 bude učiněn doplňující výsledek, není pro věc rozhodující. Soud posuzuje splnění veškerých podmínek pro vydání rozhodnutí, což v dané věci vyhodnotil kladně. Úkolem správního orgánu je rozhodovat bez zbytečného odkladu, čili pokud se podařilo vydat rozhodnutí v zákonné lhůtě, bylo tak učiněno v souladu se zákonem a nedošlo k žádnému procesnímu pochybení ze strany správního orgánu. Žalobce v odvolání neuvedl žádné další argumenty, které by v důsledku dříve vydaného rozhodnutí již nestihl předložit v řízení před správním orgánem I. stupně. Z těchto důvodů je soud přesvědčen, že taková námitka je ze strany žalobce jen účelová.

(24) Námitku žalobce, že v důsledku nepředvídatelného ukončení správního řízení si nestihl sjednat právního zástupce, soud vyhodnotil jako nedůvodnou. Žalobce měl dostatek času pro sjednání zastoupení, o možnosti nechat se zastoupit byl opakovaně poučen, a přesto tak neučinil. Není úkolem správního orgánu automaticky vyčkávat, než si účastník řízení sjedná zástupce a teprve poté vydat rozhodnutí. Pro předmětné řízení není podmínkou povinné zastoupení účastníka řízení, čili argumentace, že si žalobce nestihl sjednat zástupce, je zcela lichá. Takovou možnost žalobce při jednání před správním orgánem ani nenaznačil. Právo žalobce na obhajobu nebylo postupem správního orgánu dotčeno.

(25) Žalobci nebyl poskytnut tlumočník, neboť jednoznačně prohlásil do protokolu ze dne 19. 2. 2016, že rozumí jazyku, v němž je jednání vedeno slovem i písmem a nepožaduje proto tlumočníka, na něhož má dle § 16 odst. 3 správního řádu právo. Následné námitky týkající se nepřidělení tlumočníka soud vyhodnotil stejně jako žalovaný za neopodstatněné a účelové. Nezákonnost napadeného rozhodnutí v daném případě nezpůsobí sama o sobě nepřítomnost tlumočníka, zvláště za situace, že žalobce sdělil, že tlumočníka nepožaduje a v průběhu celého správního řízení komunikoval v jazyce českém srozumitelně, celými větami a nebyl žádný důvod tlumočníka povolát. Ke stejnému závěru dospěl i Nejvyšší správní soud v obdobné věci v rozhodnutí č. j. 6 Azs 296/2014 – 34, ze dne 4. 3. 2015: „*Jednáním jazykem je jazyk český, primárně se tedy předpokládá, že veškeré úkony a jednání (včetně výpovědi účastníků) budou činěny v českém jazyce. Pouze pokud by účastník řízení prohlásil, že českému jazyku nerozumí, měl by, jako cizinec, právo na tlumočníka.*“ To se však v projednávané věci nestalo.

(26) Soud posuzoval i námitku zásahu do soukromého a rodinného života. V projednávané věci bylo žalobci v souladu s § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění, kdy nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 6 měsíců, neboť bylo jednoznačně prokázáno, že pracoval na území ČR bez cestovního dokladu, ač k tomu nebyl oprávněn a dále pobýval na území ČR bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn nebo bez platného oprávnění k pobytu. Správní orgány neshledaly, že by důsledkem správního vyhoštění mohl být nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života žalobce. Vzaly přitom v úvahu závažnost a druh protiprávního jednání žalobce, délku pobytu žalobce na území ČR, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území

a intenzitu vazeb ke státu, jehož je žalobce státním občanem. Soud dospěl ke shodnému závěru, že k nepřiměřenému zásahu zcela jistě nedojde, neboť na území České republiky má žalobce pouze dceru, jejíž datum narození žalobce nezná a ani neuvedl, že by se s dcerou pravidelně stýkal, naopak sdělil, že rodinu má na Ukrajině. Z uvedeného vyplývá, že žalobce blízké vztahy na území České republiky nemá a výkonem správního vyhoštění nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života, neboť se v ČR zdržuje pouze z ekonomických důvodů. Žalobce nemá na území ČR navázány kulturní a společenské vztahy, nemá žádný majetek a jeho věk a zdravotní stav umožňují jeho návrat do domovského státu.

(27) Správní orgán postupoval podle § 174a zákona o pobytu cizinců a posuzoval přiměřenost zásahu způsobenou správním vyhoštěním se závažností a druhem protiprávního jednání. Stejně tak správní orgán posuzoval i podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců přiměřenost zásahu do rodinného života vůči veřejnému zájmu, aby na území republiky pracovali pouze cizinci, kteří se nedopustili závažného protispolečenského jednání. Soud proto uzavřel, že skutkový stav byl prokazatelně zjištěn a není pochyb o naplnění znaků skutkové podstaty protiprávního jednání dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Soud neshledal žalobcem namítané porušení jím citovaných ustanovení správního řádu i zákona o pobytu cizinců, jak výše podrobně popsal. Správní orgány se zabývaly v souladu s platnou právní úpravou splněním podmínek pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce a konkrétně v rozhodnutí popsaly důvody neoprávněnosti pobytu žalobce na území ČR, které jednoznačně odůvodňují vydání rozhodnutí. Nedošlo tudíž ani k namítanému porušení § 68 odst. 2 správního řádu. Sám žalobce nikterak nezpochybnil ve svých vyjádřeních do protokolu, že vykonával práci bez platného povolení, tudíž správní orgány z důvodu neprokázání žalobcem následně uváděných tvrzení, nemohly dospět k jinému závěru než, že na území ČR pobývá neoprávněně.

V. Náklady řízení

(28) Soud proto uzavřel z důvodů výše uvedených, že žaloba žalobce důvodná nebyla, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

(29) Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s., podle kterého má účastník řízení, který měl ve věci plný úspěch na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. V dané záležitosti žalobce nebyl úspěšný a žalovaný žádné náklady řízení nad rámec běžné činnosti nevynaložil. Soud proto rozhodl tak, že žalovanému se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li

poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Krajský soud v Českých Budějovicích
Dne 9. listopadu 2016

Samosoudkyně:
JUDr. Marie T r n k o v á v. r.

Za správnost vyhotovení :
Prázdná Jaroslava